

mõningad ammast irwitasiid, siiski astusin wisaka sam-
muga, lahkest terretades tuppä, ütlesin kumardades
wanamoriile: „Lädditüttar, armas emandilene! südda
mõlgub mul rõemus teid nähhes! Waat, mis leinad
lapsokeseid, illusamad kui kuniingat, kõigil emä juure
näggü ja illusad kumbed. Nisuggused wõssufesed
kastawad meie sugguwõssale uhkuseks; ärge pange
pahhaks, armas tädditüttar, et ennemine teile wõetsti
ei wõinud tulla; südda olli mul ammõgi siin agga
nõdder lehma jõudis wast täna sedda õnne maitsema.“
Mõnda kiitsin tüik aega lapsi ja wana-mori, et su
mul wahhutas. Kui nipaljo kiitust miõno suust
kuulsid, läksid nemad lahkemaks, mind nimetati
mittokorda onnoks ja sõbraks. Wõeras rooga todi
rohkeste lauale ja anti mulle priiskeste süa ja jua;
maggusamat sutäied tõsteti miõno ette. Kui pärrast
jõõma minema allasin, anti mulle rohkest te-
roga kasa. Sumalaga jättes palluti mind, teine lord tog-
gasti tulla. Miõna tõttasin, õnne tänades, et terwe
liikmedega ärra peasin.

Kriimsilm olli koopa juus kõbhuli maas ja kae-
bas kibbedast nälge; miõna andsin temale, mis emand
mulle teroaks kasa olli annud. Tema õagis watsa
täis ja tänas mind hüüwa roa eest. Siis allas
ta miõno käest nõudma, mis rikkas rahwas koopas
pidi ellama. Miõna rälifin tõt mõda luggu, ludda
peffa iäeto, ellajad kolledad, agga maggusat roga
rohkeste. Lahhate isse watama minna, liffasin jure
siis olge katwal ja ärge rälige nõnda, kui mõtlete;
kiites olge rohke suga, mis laidowäärt, jägo räl-

mata. Mi olli miõno õppetus, armoline kuniingat
agga hunt ei pidand sest luggu, waid teggi torm-
lase päge kõil teistte. Tormlase oskamata rahwale
jääb tarkus kätte alla. Kes nende rumalust melitab
ja neile suud mõda laulab se on nende sõbber.

„Hunt astus kopasse. Kolledat wana-mori las-
tega nähhes, ütidis ta: „Tõho! mis innetomad
lomad need on! Kas kõil pörgowärki weidrad lomad
teie wärdjad on? Sidduge kiwwi kot iggäühhele
kaela ja upputage neid merde, et nisuggune inneto
ellaja suggu ma pealt löppeb. Olleksid nad miõno,
ma kägistaksin neid õma käega! Kui neid kujo kom-
bel ridwa otta üllesse seatakse, siis wõiks ehk nen-
dega kurratit püda. Rabba-kurrat olleks neile wägga
ossaw niimi. Werrekassi emand ütles wihhaga:

„Kust se laisu seie tulnud? Kes pallus teid
meid laimama? mis teil miõno lastega teggemist?
olgo nad illusad ehk innetumad, pistke õma niina
nende —! Ürikese aea eest olli tark mees Reino-
wadder siin, kiitis miõno lapsi ja nimetas neid sug-
gulaseks. Tema on eham Ra-ilmas kuulnud ja
näinud, kui teie suggune.“

Agga Kriimsilm, kes wisaka rahwa kumbed ei
tea egga tunne allas kohhe süa nujjama ja kästis
roga lauale tua? Kui käsko ei täidetud, tormas ta
wäelaupa isse wõtma. Seal tükkas naine kui wibbo-
nool tema kallale, suremad poead emaga seltsis.
Nemad krimustasiid Kriimsilma kassula werriseks ja
teggid mõnda süggawa amba augu tema nahha siisse,